HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șasea)

18 iulie 2013*

„Cerere de decizie preliminară — Agricultură — Organizarea comună a piețelor — Regulamentul (CEE) nr. 3665/87 — Restituiri la export — Deturnarea mărfii destinate exportului — Obligație de rambursare de către exportator — Lipsa comunicării de către autoritățile competente a informațiilor referitoare la credibilitatea cocontractantului, bănuit de fraudă — Caz de forță majoră — Inexistență”

În cauza C-99/12,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de tribunal de première instance de Bruxelles (Belgia), prin decizia din 9 februarie 2012, primită de Curte la 24 februarie 2012, în procedura

Eurofit SA

împotriva

Bureau d’intervention et de restitution belge (BIRB),

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din doamna M. Berger, președinte de cameră, domnii E. Levits și J.-J. Kasel (raportor), judecători,

avocat general: doamna V. Trstenjak,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Eurofit SA, de S. Woog, avocate;

— pentru guvernul belgian, de M. Jacobs și de J.-C. Halleux, în calitate de agenți, asistați de B. De Moor și de V. van Steenkiste, avocats;

— pentru Comisia Europeană, de B. Burggraaf și de D. Triantafyllou, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea noțiunii de forță majoră în sensul Regulamentului (CEE) nr. 3665/87 al Comisiei din 27 noiembrie 1987 de stabilire a normelor comune de aplicare a sistemului de restituiri la export pentru produsele agricole (JO L 351, p. 1), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2945/94 al Comisiei din 2 decembrie 1994 (JO L 310, p. 57, denumit în continuare „Regulamentul nr. 3665/87”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Eurofit SA (denumită în continuare „Eurofit”), pe de o parte, și Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB), pe de altă parte, cu privire la rambursarea unor restituiri la export acordate acestei societăți în temeiul unor documente falsificate.

Cadrul juridic

3 Primul și al doilea considerent ale Regulamentului nr. 2945/94 au următorul cuprins:

„întrucât reglementările comunitare în vigoare prevăd acordarea restituirii la export doar pe baza criteriilor obiective, în special legate de cantitatea, natura și caracteristicile produsului exportat și destinația sa geografică; întrucât în lumina experienței dobândite trebuie intensificate măsurile de combatere a încălcărilor și îndeosebi a fraudei în detrimentul bugetului comunitar; întrucât, în acest scop, trebuie stabilite măsuri pentru recuperarea sumelor plătite fără just temei și sancțiuni pentru încurajarea respectării reglementărilor comunitare de către exportatori.

întrucât trebuie aplicate sancțiuni indiferent de latura subiectivă a neregulii, pentru asigurarea funcționării corecte a sistemului de restituiri la export; întrucât este indicat totuși să se renunțe la sancțiuni în unele cazuri, în special atunci când este vorba cu certitudine de o eroare, aspect recunoscut de autoritățile competente, și să se aplice sancțiuni mai aspre în cazurile acțiunilor intenționate” [traducere neoficială].

4 Regulamentul nr. 3665/87 prevede posibilitatea ca operatorii care exportă carne de vită în afara teritoriului Uniunii Europene să beneficieze de restituiri la export.

5 Articolul 5 din Regulamentul nr. 3665/87 prevedea:

„(1) Achitarea restituirii diferențiate sau nediferențiate este subordonată, în plus față de condiția ca produsul să fi părăsit teritoriul vamal al Comunității, condiției ca produsul să fi fost importat, cu excepția situației în care a dispărut în tranzit ca urmare a unei situații de forță majoră, într-o țară terță și, după caz, într-o țară terță determinată în termen de 12 luni de la data acceptării declarației de export:

[…]

(3) În cazul în care produsul, după părăsirea teritoriului vamal al Comunității, dispare în tranzit ca urmare a unei situații de forță majoră,

— în cazul unei restituiri diferențiate, este achitată partea de restituire stabilită în conformitate cu articolul 20;

— în cazul unei restituiri nediferențiate, este achitată integral restituirea.” [traducere neoficială]

6 Articolul 11 alineatul (1) din același regulament prevedea:

„În cazul în care se constată că un exportator, în scopul obținerii unei restituiri la export, a solicitat o restituire care o depășește pe cea aplicabilă, restituirea datorată pentru exportul respectiv este aceea aplicabilă produsului exportat redusă cu:

(a) jumătate din diferența dintre restituirea solicitată și cea aplicabilă exportului efectiv realizat;

(b) de două ori diferența dintre restituirea solicitată și cea aplicabilă, în cazul în care exportatorul oferă informații false în mod intenționat.

[…]

Penalizarea prevăzută la litera (a) nu se aplică:

— în cazuri de forță majoră;

— în anumite cazuri excepționale, caracterizate prin împrejurări care nu pot fi controlate de exportator și care intervin ulterior acceptării de către autoritățile competente a declarației de export sau a declarației de plată și cu condiția ca, imediat după constatarea acestor împrejurări și în termenul prevăzut la articolul 47 alineatul (2), exportatorul să notifice autoritățile competente, cu excepția situației în care acestea au stabilit deja că restituirea solicitată este incorectă;

— în cazul unor erori evidente în privința restituirilor solicitate, recunoscute de autoritățile competente;

[…]

Atunci când reducerea prevăzută la literele (a) și (b) are ca rezultat o sumă negativă, exportatorul plătește respectiva sumă negativă.

[…]” [traducere neoficială]

Litigiul principal și întrebarea preliminară

7 Eurofit este o societate belgiană care își desfășoară activitatea în sectorul prelucrării laptelui și al exportului de produse lactate în țări terțe.

8 În luna iulie 1996, Eurofit a exportat unt în Albania, prin Italia. Marfa trebuia să fie transportată cu camionul până la Bari (Italia), apoi cu vaporul până în Albania.

9 Intermediarul italian însărcinat cu efectuarea exportului era societatea italiană Di Fenza & Figli (denumită în continuare „Di Fenza”). Plata mărfii trebuia să fie efectuată înaintea livrării, iar cuantumul restituirii trebuia să fie acoperit printr-o garanție bancară.

10 Prima livrare a dat naștere unor suspiciuni cu privire la credibilitatea intermediarului. Astfel, marfa a fost deturnată spre Napoli (Italia), locul depozitării nu era cunoscut și nu exista nicio legătură navală între acest oraș și Albania.

11 În urma contactării autorităților consulare belgiene la Napoli, Eurofit a decis să repatrieze camionul cu marfă și a informat BIRB în legătură cu această decizie.

12 După ce a primit asigurări de la intermediarul menționat, Eurofit a trimis un nou camion de 22 de tone de unt. Acesta din urmă a ajuns la Bari la 14 august 1996.

13 La 10 septembrie 1996, BIRB a confirmat societății Eurofit primirea documentului T5 prevăzut cu ștampilele necesare provenind de la autoritățile competente și a procedat la achitarea primei restituiri la export în valoare de 1 521 670 BEF.

14 În plus, Eurofit a primit de la Di Fenza un document al Ministerului de Finanțe italian adresat BIRB, precum și un document de punere în circulație în Albania a mărfii exportate.

15 La 26 septembrie 1996, Eurofit a efectuat o a doua livrare, plătită în numerar de Di Fenza. Cecul emis drept garanție a restituirii s-a dovedit însă a fi fără acoperire.

16 La 31 octombrie 1996, BIRB a confirmat primirea documentului T5 aferent acestei a doua livrări.

17 Astfel, în cursul lunilor iulie-noiembrie 1996, Eurofit a trimis în total zece camioane, fiecare transportând 22 de tone de unt.

18 Această societate a încasat din partea BIRB, pentru livrarea primelor cinci camioane, precum și pentru livrarea celui de al șaptelea camion, restituiri la export în cuantum de 9 266 133 BEF (229 701,44 euro).

19 În schimb, BIRB a blocat plățile aferente mărfii transportate cu al șaselea, cu al nouălea și cu al zecelea camion.

20 În ceea ce privește al optulea camion, care fusese confiscat de autoritățile italiene, Eurofit a depus o plângere la organele judiciare italiene competente împotriva domnului Di Fenza. În 2003, acesta din urmă a fost condamnat penal pentru falsificarea documentelor T1 și T5.

21 Ulterior, s-a dovedit că întreaga marfă exportată nu părăsise niciodată, după toate probabilitățile, teritoriul Uniunii și că documentele de transport trimise BIRB erau falsuri.

22 La 10 martie 1998, BIRB a solicitat Eurofit rambursarea restituirilor plătite fără just temei, majorate cu sumele corespunzătoare penalizării prevăzute la articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul nr. 3665/87, însă a renunțat ulterior să solicite cuantumul corespunzător acestei penalizări.

23 În luna iulie 1999, Eurofit a propus să ramburseze către BRIB restituirile pe care le primise, precizând, cu toate acestea, că această plată nu afectează dreptul său de a-l chema în judecată pe acesta din urmă.

24 În luna septembrie 2001, Eurofit a chemat în judecată BIRB la instanța de trimitere pentru a obține obligarea acestuia din urmă la rambursarea restituirilor menționate, în cuantum de 229 701,43 euro, precum și la plata restituirilor datorate pentru al șaselea, al optulea, al nouălea și al zecelea camion, în cuantum de 164 299,79 euro. În plus, Eurofit a solicitat să fie exonerată de plata penalităților pentru neutilizarea licențelor de export.

25 Cererea Eurofit este întemeiată pe principiul excepției privind forța majoră în sensul Regulamentului nr. 3665/87, noțiune care s-ar caracteriza prin existența unor împrejurări străine exportatorului, neobișnuite și imprevizibile, ale căror consecințe nu pot fi evitate, în pofida diligenței manifestate.

26 Deși Eurofit admite că simplele malversații săvârșite de cocontractantul său, și anume Di Fenza, nu pot constitui un caz de forță majoră, întrucât alegerea cocontractantului este considerată un risc care intră în sfera operatorului economic, aceasta arată, întemeindu-se pe Hotărârea din 7 septembrie 1999, De Haan (C-61/98, Rec., p. I-5003), că, în speță, având în vedere că autoritățile naționale au împiedicat-o,

prin atitudinea lor, să își facă o idee corectă cu privire la riscurile asumate în cadrul operațiunii respective și nu au descurajat-o să inițieze și nici să își continue exporturile în cauză, ar putea să beneficieze de excepția privind forța majoră.

27 BIRB contestă existența oricărei nereguli care i-ar fi imputabilă și apreciază, dimpotrivă, că Eurofit nu a depus toate diligențele necesare pentru a evita prejudiciul suferit. În ceea ce privește Hotărârea De Haan, citată anterior, BIRB consideră aceasta a fost pronunțată în cadrul unei reglementări diferite de cea aplicabilă în litigiul principal și că nu poate fi, așadar, transpusă în cazul dispozițiilor din Regulamentul nr. 3665/87.

28 În ceea ce privește argumentarea BIRB în sensul că nu ar fi comis nicio neregulă, instanța de trimitere observă că excepția privind forța majoră invocată de Eurofit nu este asimilabilă conceptului de neregulă săvârșită de autoritățile naționale competente. În schimb, apreciază că faptul că acestea din urmă, în caz că era necesar, nu au informat Eurofit în mod deliberat în legătură cu elemente referitoare la exporturile sale, precum și faptul că nu au procedat la verificarea documentelor vamale, chiar dacă o astfel de abținere era justificată de existența unei anchete penale în curs, par relevante în aprecierea noțiunii de forță majoră, întrucât aprecierea de către Eurofit a credibilității cocontractantului său a fost denaturată.

29 În aceste condiții, instanța de trimitere a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Se poate considera că este vorba despre un caz de forță majoră, în sensul Regulamentului [nr.] 3665/87 privind normele comune de aplicare a sistemului de restituiri la export pentru produsele agricole, în cazul în care autoritățile competente se abțin să furnizeze informații solicitate sau comunică în mod intenționat informații eronate unui operator economic, denaturând aprecierea sa cu privire la credibilitatea unui cocontractant în legătură cu care există o bănuială de fraudă?”

Cu privire la întrebarea preliminară

30 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă dispozițiile Regulamentului nr. 3665/87 trebuie interpretate în sensul că omisiunea autorităților naționale competente de a informa exportatorul cu privire la existența unui risc de fraudă săvârșită de cocontractantul acestuia din urmă constituie un caz de forță majoră în sensul acestui regulament.

31 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, noțiunea de forță majoră trebuie să fie înțeleasă în sensul de împrejurări străine celui care le invocă, neobișnuite și imprevizibile, ale căror consecințe nu ar fi putut să fie evitate, în pofida diligenței manifestate (Hotărârea din 5 februarie 1987, Denkavit België, 145/85, Rec., p. 565, punctul 11, Hotărârea din 5 octombrie 2006, Comisia/Belgia, C-377/03, Rec., p. I-9733, punctul 95, precum și Hotărârea din 18 martie 2010, SGS Belgium și alții, C-218/09, Rep., p. I-2373, punctul 44).

32 Întrucât noțiunea de forță majoră nu are un conținut identic în diferitele domenii de aplicare ale dreptului Uniunii, semnificația sa trebuie să fie determinată în funcție de cadrul legal în care este destinată a-și produce efectele (a se vedea în special Hotărârea din 7 decembrie 1993, Huygen și alții, C-12/92, Rec., p. I-6381, punctul 30, Hotărârea din 13 octombrie 1993, An Bord Bainne Co-operative și Compagnie Inter-Agra, C-124/92, Rec., p. I-5061, punctul 10, precum și Hotărârea SGS Belgium și alții, citată anterior, punctul 45).

33 În ceea ce privește Regulamentul nr. 3665/87, trebuie arătat că articolele 5 și 11 din acesta, referitoare la condițiile de plată a restituirii, precum și la recuperarea sumelor plătite fără just temei și la sancțiunile aplicabile, se referă în mod explicit la cazurile de forță majoră.

34 Aceste dispoziții au rolul de a preciza și de a limita efectele forței majore în materie de restituiri la export (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 septembrie 1998, First City Trading și alții, C-263/97, Rec., p. I-5537, punctul 41).

35 În primul rând, în ceea ce privește articolul 5 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul nr. 3665/87, achitarea restituirii este subordonată, în plus față de condiția potrivit căreia produsul trebuie să fi părăsit teritoriul vamal al Uniunii, condiției ca produsul să fi fost importat în țara terță de export (a se vedea în acest sens Hotărârile citate anterior First City Trading și alții, punctul 27, precum și SGS Belgium și alții, punctul 40). Astfel, reglementarea Uniunii, în varianta în vigoare la data faptelor din litigiul principal, prevede acordarea restituirii la export doar pe baza criteriilor obiective, în special legate de cantitatea, natura și caracteristicile produsului exportat și de destinația sa geografică (Hotărârea din 11 iulie 2002, Käserei Champignon Hofmeister, C-210/00, Rec., p. I-6453, punctul 40).

36 Prin derogare de la acest principiu, articolul 5 alineatul (3) din Regulamentul nr. 3665/87 prevede că achitarea unei restituiri este totuși asigurată în cazul în care produsul, după părăsirea teritoriului vamal al Uniunii, dispare în tranzit ca urmare a unei situații de forță majoră, astfel încât nu poate să fie pus în consum în țara terță de export (Hotărârea SGS Belgium și alții, citată anterior, punctul 43).

37 Întrucât articolul 5 alineatul (3) menționat constituie o excepție de la regimul normal de restituiri la export, trebuie să fie de strictă interpretare. Dat fiind că existența unui caz de forță majoră este o condiție *sine qua non* pentru a se putea pretinde achitarea unor restituiri pentru mărfuri exportate care nu au fost puse în consum în țara terță de export, rezultă că această noțiune trebuie interpretată astfel încât numărul de cazuri care pot beneficia de o asemenea achitare să rămână limitat (Hotărârea SGS Belgium și alții, citată anterior, punctul 46, precum și prin analogie Hotărârea din 20 noiembrie 2008, Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading/Comisia, C-38/07 P, Rep., p. I-8599, punctul 60).

38 În al doilea rând, în ceea ce privește articolul 11 din Regulamentul nr. 3665/87, din primul și din al doilea considerent ale Regulamentului nr. 2945/94 rezultă că, în lumina experienței dobândite, trebuie intensificate măsurile de combatere a încălcărilor și îndeosebi a fraudei în detrimentul bugetului Uniunii și, în acest scop, trebuie stabilite măsuri pentru recuperarea sumelor plătite fără just temei și sancțiuni, aspectul subiectiv al neregulii săvârșite fiind lipsit de relevanță în această privință (a se vedea în acest sens Hotărârea Käserei Champignon Hofmeister, citată anterior, punctele 40 și 60). Astfel, potrivit acestui articol 11, exportatorul răspunde pentru exactitatea declarației sale, putând fi aplicate sancțiuni, ținând seama tocmai de rolul acestuia în calitate de ultim intervenient în lanțul de producție, de prelucrare și de export al produselor agricole (a se vedea în acest sens Hotărârea Käserei Champignon Hofmeister, citată anterior, punctele 62 și 81).

39 În ceea ce privește penalitatea aplicabilă, articolul 11 alineatul (1) primul paragraf literele (a) și (b) din Regulamentul nr. 3665/87 prevede că, în cazul în care un exportator a solicitat o restituire care o depășește pe cea aplicabilă produsului efectiv exportat, aceasta va fi redusă fie cu jumătate din diferența dintre restituirea solicitată și cea aplicabilă exportului efectiv realizat, fie cu o valoare egală cu de două ori diferența dintre restituirea solicitată și cea aplicabilă, în cazul în care se constată că exportatorul oferă informații false în mod intenționat.

40 În consecință, numai nivelul penalității este cel care crește dacă fapta este săvârșită cu intenție, iar penalitatea prevăzută la articolul 11 alineatul (1) primul paragraf litera (a) este aplicabilă chiar și atunci când exportatorul nu a săvârșit o neregulă. În această ultimă ipoteză, numai în cazurile enumerate limitativ la al treilea paragraf al alineatului (1) menționat nu este aplicabilă penalitatea prevăzută la primul paragraf al acestuia (Hotărârea din 24 aprilie 2008, AOB Reuter, C-143/07, Rep., p. I-3171, punctul 17).

41 Printre excepțiile enumerate la articolul 11 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 3665/87 figurează, între altele, cazul de forță majoră, anumite cazuri excepționale caracterizate prin împrejurări care nu pot fi controlate de exportator, precum și cazul unor erori evidente în privința restituirilor solicitate, recunoscute de autoritățile competente.

42 Cu toate acestea, trebuie amintit că dispozițiile menționate scutesc exportatorii doar de plata penalităților, nu și de rambursarea restituirilor primite în avans (a se vedea în acest sens Hotărârea First City Trading și alții, citată anterior, punctul 46).

43 Curtea a statuat în această privință că în lista exhaustivă cuprinsă la articolul 11 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 3665/87 nu se poate adăuga un nou caz de exonerare, întemeiat în special pe lipsa comportamentului ilicit al exportatorului. Astfel, chiar dacă neregula sau eroarea comisă de un cocontractant al acestuia din urmă pot constitui o circumstanță care nu poate fi controlată de exportator, totuși acestea sunt specifice riscului comercial obișnuit și nu pot fi considerate imprevizibile în cadrul tranzacțiilor comerciale. Exportatorul are libertatea alegerii cocontractanților și are obligația de a-și lua măsurile de precauție adecvate fie prin includerea unor clauze în acest sens în contractele pe care le încheie cu aceștia din urmă, fie prin încheierea unei asigurări specifice (a se vedea în acest sens Hotărârea citată anterior Käserei Champignon Hofmeister, punctul 80 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea AOB Reuter, punctul 36).

44 În speță, este necesar să se observe că faptele în discuție în litigiul principal nu pot constitui un caz de forță majoră în sensul articolului 5 alineatul (3) din Regulamentul nr. 3665/87.

45 Astfel, nu se poate considera că marfa în discuție, care, astfel cum reiese din decizia de trimitere, după toate probabilitățile, nu a părăsit niciodată teritoriul Uniunii, a dispărut în cursul transportului, în sensul articolului 5 alineatul (3) din Regulamentul nr. 3665/87.

46 În plus, Eurofit nu poate invoca excepția privind forța majoră prevăzută la articolul 11 alineatul (1) al treilea paragraf prima liniuță din Regulamentul nr. 3665/87. Astfel, nu se contestă că cocontractantul societății Eurofit a fost condamnat penal pentru falsificarea unor documente aferente restituirilor la export. Conform jurisprudenței menționate la punctul 43 din prezenta hotărâre, o astfel de împrejurare este specifică riscului comercial obișnuit în cadrul tranzacțiilor comerciale și, în consecință, nu poate fi considerată imprevizibilă în relațiile contractuale stabilite cu ocazia unui export care beneficiază de o restituire.

47 De altfel, trebuie să se constate că, deși comportamentul unei administrații vamale, precum cel imputat BIRB în cauza principală, care constă în netransmiterea unor informații exportatorului ori în transmiterea deliberată a unor informații eronate poate fi luat în considerare în aprecierea anumitor cazuri excepționale în sensul articolului 11 alineatul (1) al treilea paragraf a doua liniuță din Regulamentul nr. 3665/87, cu toate acestea, un astfel de comportament nu poate să scutească exportatorul în discuție de obligația sa de rambursare a restituirilor primite fără just temei (a se vedea prin analogie Hotărârea Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading/Comisia, citată anterior, punctul 65).

48 Această concluzie nu este repusă în discuție de Hotărârea De Haan, citată anterior. Astfel, pe de o parte, Curtea a considerat, la punctul 32 al acestei hotărâri, că nevoile unei anchete destinate să identifice și să prindă autorii și complicii unei fraude săvârșite sau care urmează să fie săvârșită pot să justifice în mod legitim omisiunea deliberată de a informa, în tot sau în parte, operatorul economic în cauză. Pe de altă parte, Curtea a statuat, la punctele 53 și 54 din aceeași hotărâre, că nevoile unei astfel de anchete, în lipsa oricărei manevre ori neglijențe imputabile persoanei impozabile și pentru motive de echitate, pot constitui o situație particulară în lumina legislației aplicabile faptelor în discuție în această cauză, și anume articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 1430/79 al Consiliului din

2 iulie 1979 privind rambursarea sau remiterea drepturilor de import sau de export (JO L 175, p. 1), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CEE) nr. 3069/86 al Consiliului din 7 octombrie 1986 (JO L 286, p. 1).

49 Având în vedere toate considerațiile precedente, trebuie să se răspundă la întrebarea formulată că omisiunea autorităților vamale competente de a informa exportatorul cu privire la existența unui risc de fraudă din partea cocontractantului acestuia din urmă nu constituie un caz de forță majoră în sensul dispozițiilor Regulamentului nr. 3665/87 și în special al articolului 11 alineatul (1) al treilea paragraf prima liniuță din acest regulament. Deși o astfel de omisiune poate constitui un caz excepțional în sensul articolului 11 alineatul (1) al treilea paragraf a doua liniuță din Regulamentul nr. 3665/87, totuși ea nu poate să scutească exportatorul de obligația de a rambursa restituirile la export primite fără just temei, acesta din urmă fiind scutit doar de plata penalităților datorate în temeiul aceluiași articol 11.

Cu privire la cheltuielile de judecată

50 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) declară:

Omisiunea autorităților vamale competente de a informa exportatorul cu privire la existența unui risc de fraudă din partea cocontractantului acestuia din urmă nu constituie un caz de forță majoră în sensul dispozițiilor Regulamentului (CEE) nr. 3665/87 al Comisiei din 27 noiembrie 1987 de stabilire a normelor comune de aplicare a sistemului de restituiri la export pentru produsele agricole, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2945/94 al Comisiei din 2 decembrie 1994, și în special al articolului 11 alineatul (1) al treilea paragraf prima liniuță din acest regulament. Deși o astfel de omisiune poate constitui un caz excepțional în sensul articolului 11 alineatul (1) al treilea paragraf a doua liniuță din Regulamentul nr. 3665/87, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 2945/94, totuși ea nu poate să scutească exportatorul de obligația de a rambursa restituirile la export primite fără just temei, acesta din urmă fiind scutit doar de plata penalităților datorate în temeiul aceluiași articol 11.

Semnături